

En el Ple de demà, les J. E. R. E. C. han de fer-se ressó dels problemes que té plantejats la nostra Pàtria, i estudiar-ne les solucions

Els nostres Reportatges

Què és la "Unió de Menestrals i Professionals de Catalunya"?

...Acceptem tot el què de bo adaptable al nostre poble hagi sorgit a la llum. ...Estimem massa a Catalunya per caure en l'error de creure que la marxa ascendent de l'economia nostra pugui tancar-se en uns punts programàtics...

Què és la jove entitat?

A títol d'informació em visitat els dirigents de la "Unió de Menestrals i Professionals de Catalunya" per què ens expliquessin les concepcions directrius de la mateixa, el seu pensament davant dels problemes econòmics de l'hora present i els seus projectes com a entitat representativa d'una tan gran part del poble català com és la nostra Menestralia.

— L'origen d'ella?
— Veureu, va ésser la coincidència d'uns quants industrials i homes de professions lliberals en la necessitat de crear un baluart de defensa de les essències econòmiques del nostre poble, com és: la llibertat d'iniciativa, el dret a gaudir el fruit del propi esforç, la lliure expansió del esperit d'emancipació total del individu per mitjans econòmics sorgits d'ell mateix, el dret a trasar el pla de desenvolupament de la seva activitat, sense enmetllessa a enquadraments exòtics i renyits amb la seva psicologia, la necessitat de salvar i orientar la base econòmica de la nostra terra, que es sens dupte la menestralia.

— La seva característica?
— Eminentment i exclusiva econòmica, encara que — i més avui, la economia és la palanca que mou els factors polítics, als desplaça, o els sosté — ens absindrem de fer política, sense però rebutjar, influint i tot, per a tindre la deguda representació en els organismes adients en els que portarem solucions en els problemes de l'hora.

— Quina es donç, en economia l'orientació de la Societat i com ençega els seus problemes?
A la nostra manera de veure, a la llum del nostre amor a Catalunya — llegeixis, al poble català, al major benestar d'aquest poble — tenint en compte la seva manera d'ésser, el ser tarannà, creiem sincerament, que sense fer tant enrenou' ni tants estralls podia endagar-se d'una manera justa i salvant els furs d'aquesta psicologia nostra. Però com aquí, no és l'oportunitat, ni l'espai ens permet determinar, ni es assumepte que

llegislar-se pugui d'una fàisó general — sinó que amb amor, s'ha d'anar estudiant cada problema per sí, tinguent en compte, les variants de cada ofici, indústria, comerç o professió, veurer les possibilitats de millorament de tots els seus components, sense que aquest sigui ruïnós pel sector en qüestió, tenint en compte les exigències de la concurrència en mercat, cercant l'estímul en la qualitat i quantitat de la producció, etc., etc. — sols puc posar a la consideració dels lectors d'ARA una idea clara i precisa, d'una manera genèrica i objectiva de com la Unió percebeix el problema social. Vos diré, que acceptem tot el que de bo adaptable al nostre poble hagi sorgit a la llum i representi un més just ordre social, defugint encaixonaments exòtics i programes rígids. Vegeu: La nostra primera Assemblea de Delegats d'Entitats federades a la Unió celebrada el prop passat desembre, entre altres conclusions aprovà aquesta: Precisa la màxima llibertat d'iniciativa en un ordre que impossibiliti el lucre sobre l'esforç d'altre, per contra, fer d'aquest altre, el seu col·laborador i cooperant, superant, per mitjà d'un ben entès i just col·laboracionisme l'afanisme de Rousseau: «L'home és el llop del home».

No tenim programa, en el sentit rígid de la paraula, sabem on anem i on volem arribar, però estinem massa el nostre país, per a caure en l'error de creure que la marxa ascendent de la seva economia, pugui cloure's en uns punts programàtics, preconcebuts i inflexibles. Tota la legislació social de base doctrinària xoca amb la realitat de la vida.

No volem engrillonar la vida a una idea.

Aspirem a guiar la vida, sota el signe d'un estel, quin? — La prosperitat viscuda amb llibertat i justícia.

Sobre el cos viu de la nostra economia, actuarem amb tots els respectes.

Sabem que si volem una florent economia, equitativament repartida, és precis no castigar-la. Millor dit: si volem augmentar el nombre de comensals en el banquet de la vida, és precis no depauperar riquesa, sinó incrementar-la.

Acceptem la tutela i control del Estat, mai la seva absorció.

Entenem, que la missió i funció del Estat, és la de Previsió, primordialment en Segurs Socials, la d'Arbitratge, assessorat per organismes competents.

Per cloure la vostra pregunta us diem: adaptarem sempre la nostra actuació a la realitat i possibilitat del moment, d'acord amb els principis bàsics i conclusions aprovades per la Unió de Menestrals i Professionals de Catalunya.

— Podríem contestar a vostra darrera

pregunta amb els mots principals de la primera, però hi afegirem quelcom.

Som ambiciosos per nostra Catalunya, pel poble que és carn viva d'ella.

La nostra finalitat serà el major bé de la nostra pàtria.

Donar-li un suport, que sigui fidel exponent de la nostra ideosinèrasi.

Muntar els camins per on camini, sense sotraes, la nova Catalunya. Crear l'organisme rector de la nostra economia, en el seu triple aspecte. Social, de Producció i de Foment.

Creiem haver aconseguit els propòsits de fer saber als lectors d'ARA les característiques que donen una personalitat tan pròpia a l'Unió de Menestrals i Professionals de Catalunya.

Ens acomiadem d'ells agraint llur amabilitat i desitjant a l'Unió la marxa ascendent que per les seves finalitats és mereix.

E. E.

El triomf de la Unió de Rabassaires als Sindicats Agrícoles, es el triomf del seny Català enfront les teories exòtiques

JOVENTUTS FEMENINES

La incultura, el darrer enemic del poble

per LLUM VALLS

El resultat immediat de les revolucions o reaccions del treballador contra el seu opressor, és un sentiment d'adversió contra tot allò que sense produir un benefici material necessita ésser cultivat amb constància i cura.

Podríem anar a cercar l'origen d'aquest sentiment en el motiu de què al poble, fins el moment del seu desvetllament, li han estat closes les portes de la cultura. Inútilment s'ha debatut ell, per intentar veure més enllà de l'embrutiment en el que l'havia enfonsat el tirà, valent-se de la força.

L'excés de treball, l'aliment insuficient i el fanatisme que se li havia inculcat eren gruixudes cadenes que el lligaven a la seva condició misèria. I quan, en el seu moment de lucidesa s'ha vist suficientment fort per aixecar-se contra el dominador, ha sentit un odi invencible per tot allò que procedint o semblant procedir de la casta enfonsada li ha estat a ell prohibit. S'explica, així, d'una manera comprensible, la destrucció de tantes bel·leses artístiques que el poble no ha sabut veure, sinó com a representants del seu enemic.

Pot ésser degut, però, a l'afany que ha sentit d'organitzar-se i de prescindir de tot allò que tingués una aparença inútil.

Però un i altre motiu són equivocats. La cultura no pot ésser rebutjada en cap de les seves manifestacions, car d'ella depèn el millorament moral de l'home. I perquè la vida d'un poble aconsegueixi un estat de felicitat tan relatiu com la imperfecció del món ho permeti, cal obtenir aquest grau de perfecció moral que es tradueix per la

comprensió del germà, la bondat i la rectitud.

Es el poble, precisament, el que ha d'implantar la veritable cultura.

A ell li correspon destinar l'intel·lectualitat pedant i ridícula personificada per la menyspreable casta, anomenada privilegiada, que s'arrossega, víctima de les seves passions, de la intel·ligència sana i lliure de prejudicis que sense estar plena de fórmules i tecnicismes és molt millor perquè coneix la humanitat, que és la màquina de construcció més difícil i la que exigeix d'una manera més apremiant un perfeccionament.

I si en el poble hi ha algú capaç de realitzar aquesta obra portentosa, és la joventut.

Ja és hora de què compregui el seu trist estat i que vençut un enemic, emprengui la lluita contra un altre molt més poderós que encara el domina, perquè si no el fa obeir a bastonades i no el subjecta amb cadenes, regna en la seva intel·ligència, impossibilitant-lo per la defensa. Cal que compregui que no és hora de fruir un triomf relatiu perquè li queda la tasca més àrdua per a realitzar.

Ha de tenir la força de voluntat de dominar-se i no reposar fins aconseguir la formació del seu caràcter definitiu: el del ciutadà conscient, responsable i íntegre, capaç de dirigir els seus propis destins.

Ha de menysprear-se, en resum, la civilització per la cultura.

El problema de l'adaptació professional de la dona

Per LLUM VALLS

Un nou decret tot just publicat ara, mobilitza tots els homes desde els divuit als cinquanta anys.

Entretant, aquest problema capital, que hauria tingut que constituir-se en una preocupació constant per les dones continua éssent considerat superficialment.

L'adaptació professional de la dona — podem assegurar-ho — és àdhuc motiu de crítiques malevolos i d'un atac amb tota regla per part d'unes presumptes feministes.

Es completament contraproduent aquesta propaganda.

En nüg de la gravetat del moment, quan veiem els nostres homes arrebatats per la guerra cruel, que el feixisme — el nostre enemic irreconciliable — ha provocat, no podem tolerar aquests escarafalls que no sabem si atribuir a unes inconscients o a unes emboscades.

Una consigna — l'única propícia en el moment — s'imposa: ¡guanyar la guerra!

Es absolutament necessari el triomf si no volem tornar a la vergonyosa època en la que erem considerades quasi bé com a besties.

La reraguarda — el complement imprescindible del front — està en les nostres mans i no podem enfonsar-la.

Acceptem tot allò que el moment ens porti sense cap dubte. Serenament.

Sols demanem, i més que demanar-ho ho exigim, que s'ens faciliti el pogrner-nos capacitar, degudament, perquè al ocupar un lloc, poguem fer-ho amb absoluta seguretat de nosaltres mateixes.

Així mateix cal que sigui considerat, ja, d'una manera seriosa, el problema de la substitució gradual i efectiva dels homes per les dones.

Entretant, la dona catalana mira l'esdevenidor amb coratge i es disposa a acceptar la feixuga carga que l'espera, ensems s'encara contra, les covards menyspreables, disposada a no permetre ni dificultat ni crítica en la seva actuació.

Cal intensificar l'ús del català

Hi ha encara un sector en el nostre poble, que inconscient o sabedor de la seva falta dificulta el desenvolupament de la cada dia més pròspera llengua catalana.

Malgrat la seva aparent insignificància, és aquest un problema de importància capital, car ningú desconeix la trascendència que per al triomf del nostre ideal té la divulgació de la nostra personalitat; hom sap que dins d'aquesta, la llengua es una característica important.

Cal, doncs, que el català sigui cultivat en tots els seus aspectes. Escrivim en català perquè el nostre poble logri la personalitat d'un estat de característiques ben difinides; llegim català i sentirem més aprop de nosaltres l'esperit de la nostra terra. Parlem, en fi, català, car éssent el nostre idioma bell i complet no tenim necessitat de recórrer a altres idiomes exòtics.

No volem, però, amb això excluir de casa nostra el cultiu d'idiomes exòtics, tan necessari per als pobles que volen ufananar-se de cults.

Sols pretenem que sigui implantada com necessària, en tots els aspectes de la nostra vida habitual, car si avui ja està molt generalitzada, veiem encara, amb tristesa, com és refusada en llocs en els quals el seu ús és completament legal, com per exemple en els jutjats.

No per semblarnos, doncs, de poca importància aquest aspecte l'hem d'oblidar, car a més d'ésser aquesta pràctica lògica, ens produirà magnífics resultats.

EDITORIAL

(Vé de la pàgina 1)

La data d'avui serà, per a la història de les J. E. R. E. C., una de les dates més trascendents que haurà viscut l'organització.

En plena guerra, després de l'experiència de setze mesos plens d'operacions sagnants i doloroses sobre la carn viva del poble català, les J. E. R. E. C. s'han d'enfrontar gallardament i amb valentia, amb tots aquells que encara creuen que pot ésser possible, a Catalunya, un règim contrari als sentiments i a la mentalitat dels catalans.

Catalunya, avui més que mai, necessita del nostre esforç.

Delegats de les Joventuts d'Esquerra Republicana Estat Català de Barcelona-Ciutat. Amb els ulls fixes en l'esdevenidor de Catalunya, amb el cor i el pensament en l'actuació del President Macià, endavant per la llibertat de Catalunya i per la victòria total.